

Другото е само част, маска на същото - еротизмът на това писмо е обусловен от копнежа по повторителност и обратимост на ставащото. “Красиви в мрачна грозота” значи същото като “грозни в сияйна красота”, антитетизъм, оксиморон и синонимия в сплитането си сглобяват палиндромна поривност, започването от красотата се връща при нея. По същия начин казването потегля напред, блиска, когато се изпише “тъмата в толкоз светлина” и после тръгва назад, запътва се обратно, като изрича “зарята в толкоз тъмнина”. Етимологическите фигури в това стихотворение не са просто заем от фолклорната поетика, те са още един изказ на необходимостта от повторение, съвпадане, връщане-оставане в същото (между другото, Милтън е пълен със синтагми, които бихме класифицирали точно като етимологически фигури). У Яворов понякога подредбата на нов стих уж тегли към отместване на смисъла в другото, но “новият” стих може да е (почти) опазване на вече случилите се думи с цената на метатезни акробатики (... *на мисълта сред тайната дълбока... на тайната сред мисълта висока, I, 178*). Текст като “Две хубави очи” може да се върне към извора си, към започващото го мълчание стъпка по стъпка, той може да се прибере стих по стих в изреклия го (това е разиграване на “Песен на песента ми” в друга мяра на семантическото). Човекът, ако създава, се връща в себе си, щом създава сам.

За Милтън този усет е споделим чрез разказ за това как раждат изключителният в доброто и изключителният в злото. У Яворов обмислянето на писането попада на фигурализации, напомнящи възторга - и надмогващия го въпреки всичко ужас - в онова английско въобразяване на божествено-сатанинското в сътворяването на завръщащи се неща, неща, лишени от непресекаеми граници между себе си и бащите си.

Първата съпруга на Милтън (по венчавката той е на 34 години, тя - на 17) го напуска два месеца след сватбата, завръща се три години по-късно, умира след седем години брачен живот. Втората му жена погребват две години след свързването им. Трите му дъщери се научават да възпроизвеждат звуково всякакви текстове на староеврейски, старогръцки, латински, френски и италиански, без да разбират значението им - те четат на слепеца. (Мисля, че писах заради последното изречение, заради онова, което то значи за мене).

Сигурно съчинението, вместо да насилва навични контексти и